

σκεφθῇ νὰ διευθύνῃ τὸν Κόροβοφ εἰς μέρη μακρυνά, αὐτὴ ἡ ἰδία πάλιν θὰ μερμνήσῃ περὶ αὐτοῦ, ὥστε ὁ ἐκεῖ βίος του νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατὸν ἄλυσος καὶ ἀνώνυμος, διότι αὐτὸς ὁ Κόροβοφ θὰ καθίστατο εἰς ἐκ τῶν πρακτόρων τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ θὰ διεξήγαγεν ἐκεῖ τὰς ὑποθέσεις της.

— 'Ακούσατέ μου, πῶς προστάζετε νὰ ἐννοήσω πᾶν ὅ,τι εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ, προδήλως, εἰς ἄκρον ἐνδιαφερόμενος ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ξένου του λεχθέντων.

— "Ὅπως θέλετε ἐννοήσατέ τα! ἐξάγων τὰς χεῖρας ἐκ τῶν θυλακίων του ἀπήντησεν οὗτος. 'Αλλὰ καὶ ἂν δὲν τὰ ἐννοήσατε, διόλου δὲν με μέλλει!... 'Εγὼ ὅλα αὐτὰ σὰς τὰ ζωγραφίζω μόνον ὡς παραδειγμα, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Καὶ σὰς εἶνε πολὺ γνωστὴ ἡ «δύναμις» αὕτη;

— Χμ!... 'Αν τὴν 'ξεύρω ἢ ὄχι, σὰς δὲν σὰς ἐνδιαφέρει! ἐγὼ μόνον σὰς προτείνω, βουλὲ-βού, λοιπὸν βουλὲ-βού! Πῶς δὲ θὰ τὰ καταφέρω, ἐγὼ πλέον τὸ 'ξεύρω! Σεῖς ὅμως ὅταν ἰδῇτε πραγματοποιουμένην τὴν ἀποστολὴν μου, ἐντίμως καὶ ἀκριβῶς, τότε θὰ μοῦ μετρήσετε τὴν συμπεφωνημένην πληρωμὴν. 'Ἰδοὺ τὸ πᾶν! Τί χρειάζονται τὰ λόγια; Μήπως σὰς ζητῶ ὅλον τὸ ποσὸν προκαταβολικῶς; 'Αν δὲν τὸ κατορθώσω μὴ μοῦ δώσετε, κ' ἐτελείωσε;

Μετὰ κόπου ὁ Βελτίστσεφ συγκρατῶν τὸ μείδιμα, ὅπερ ἄλλως τε διέτρεχεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἐθεώρει ἐν σιωπῇ τὸν 'Αντιζίστρωφ, ὡς πρωτότυπὸν τι, λίαν ἀξιοπαρατήρητον.

— Τί με παρατηρεῖτε λοιπὸν καὶ μειδιάτε; εἶπεν ἐκεῖνος προσεκτίνων τὸν πόδα καὶ θέτων τοὺς μεγάλους δακτύλους τῶν χειρῶν του εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἀηδῶς παρδαλωτοῦ καὶ δασημάλλου ἐσωκαρδίου του. Τί; μήπως ἔχετε κανένα ἀγριάνθρωπον ἐμπρός σας;

— Τὸ ὁμολογῶ! ἀνασπῶν τοὺς ὤμους εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ, ἄλλως τε καὶ σεῖς δὲν εἴσθε ἄνθρωπος τῶν φιλοφρονήσεων, διὰ τοῦτο βέβαια δὲν θὰ σὰς πειράξῃ ἡ εἰλικρίνειά μου. Σὰς θεωρῶ καὶ σκέπτομαι τί εἶδους ἄνθρωπος εἴσθε;

— Ποιός, ἐγὼ;... 'Ὅπως δὴποτε δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ φυράματός σας, ὑπερηφάνος, μετὰ συναισθήσεως τῆς ἀξιοπροπέας του εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν ὁ 'Αντιζίστρωφ. Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει, μὰ τὴν ἀλήθειαν τί εἶδους ἄνθρωπος εἶμαι; Τὸ βλέπετε, νομίζω, μὲ χεῖρας, μὲ πόδας, πλασμένος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ κοινοῦ ἡμῶν προπάτορος πιθήκου· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνθρωπος καθ' ὅλα! 'Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν μου, ἢ πρὸς τὸ παρόν, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει! 'Αλλως τε, ἐγὼ βλέπετε δὲν ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, σεῖς τί ἄνθρωπος εἴσθε; λοιπὸν τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς;... 'Αφοῦ ὅμως εἴσθε τόσον περιέργος, εἰμπαρῶ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι υἱὸς πτωχῶν, ἀλλὰ ποταπῶν γονέων, ἐξεπαιδεύθην εἰς ἱερατικὴν σχολὴν, δαρεῖς καὶ

ἀποδιωχθεὶς πολλάκις, ἐπωλήθην εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἐξηγοράσθην ἀπὸ μίαν ψυχρόνην χήραν ἐμπόρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσα πολὺ, ὡς ἐλκυστικὸς ἄνδρας. 'Ακολούθως ἀνεμίχθην μετὰ τῶν φοιτητῶν (πάντοτε ἀνόητοι!), καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ἡμῶν μίαν φορὰν ἐρμητικῶς κλεισμένος εἰς τὸ φρούριον τοῦ Πετροπαύλσκ, ἔπειτα ὑπηρετήσα εἰς τὸ ἐλεγκτήριον, ἐξεδιῶχθην δι' ἀσέβειαν πρὸς τοὺς προϊστάμενους μου καὶ τώρα, ἄγων τὸ τριακοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας μου ἔτος, διατελῶ ὡς ἰδιαίτερος βοηθὸς τοῦ φίλου σας. 'Ἰδοὺ ὅλη ἡ αὐτοβιογραφία μου! 'Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ποῖόν μου, σὰς λέγω, ὅτι ἴσως εἶμαι μέλος διεθνούς τινος κομητάτου, ἴσως δὲ καὶ μυστικὸς πράκτωρ τῆς ἀστυνομίας, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο μαζύ. 'Ἰσως μ' ἀποστείλουν εἰς Εὐρώπην ἵνα κατασκοπεύω τὸν Νετσάγεφ ἢ τοὺς παραχαράκτας τῶν χαρτονομισμάτων, κ' ἐγὼ τοὺς ἀνακαλύψω καὶ φέρω εἰς Ρωσίαν καμμίαν βαλίζαν ἀπὸ χαρτονομισματα καὶ τὰ θέσω εἰς κυκλοφορίαν καὶ δι' αὐτὸ μοῦ κρεμάσουν εἰς τὴν κομβιοδόχην μου τὸ παράσημον τοῦ Βλαδημίρου, κ' ἐγὼ πλέον μὲ τὰ χρηματάκια μου πέρνω τὸν δρόμον μου καὶ τραβῶ κάπου εἰς τὴν 'Ελβετίαν, καὶ τώρα εἰμπαρεῖτε νὰ ἔχετε δι' ἐμὲ ὁποιανδήποτε ἰδέαν θέλετε; ἐγέλασεν ἐν τέλει ὁ 'Αντιζίστρωφ.

— 'Εγὼ φρονῶ, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει εἴσθε ἓνας ἀγύρτης πρώτης! ἐγέλασεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ποιός, ἐγὼ; 'Ὅλοι εἴμεθα ἀγύρται, ὅλοι εἴμεθα ἄνθρωποι, κύριέ μου! μετ' οἰκειότητος ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον ὁ κύριος 'Αντιζίστρωφ. 'Αλλά, πρὸς τί νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Εἰπέτε εἰλικρινῶς: 'Επιθυμεῖτε νὰ ἐπωφεληθῇτε τῶν ἐκδουλεύσεών μου, ἢ δὲν ἐπιθυμεῖτε;

'Ο Βελτίστσεφ συνωφρυνθὴ ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἀρνούμαι ὅτι θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν ἐκδουλεύσεών σας, εἶπεν οὗτος, ἀποφασίσας νὰ μείνῃ εὐσταθὴς καὶ νὰ προσενεχθῇ ἄνευ φιλοφρονήσεων πρὸς τὸν κύριον τοῦτον.

— Τότε λοιπὸν τὸ συμβόλαιον ἐμπρός! ὑπέλαβεν ὁ 'Αντιζίστρωφ.

— 'Ὅχι, ἀποτόμως ἡρνήθη ὁ Πλάτων. Οὐδεμίαν γραπτὴν, τοσοῦτ' ὃ μᾶλλον, μωρὰν καὶ ἀνόητον συμφωνίαν θέλω νὰ κάμω. Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις. Θέλετε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς τὸν λόγον μου, τότε ἐνεργήσατε· δὲν θέλετε, ὅπως ἐπιθυμῇτε! Κανένα ἀκόμη δὲν ἠπάτησα καὶ εἰς τὰς πληρωμάς μου εἶμαι ἀκριβής, τοῦτο δύναται νὰ τὸ βεβαιώσῃ ὅλον τὸ χρηματιστήριον, δὲν ἔχω δὲ ἀφορμὰς νὰ ἀπατήσω ὑμᾶς διὰ τοιούτου εἶδους ὑπηρεσίαν· ἐννοεῖτε, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐκθέτω τὸν ἑαυτόν μου, ὃχι μόνον ἀπέναντι ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας· καί, ἐπὶ τέλους, πέντε χιλιάδες ρούβλια, εἶνε δι' ἐμὲ τόσον μηδαμινὸν πρᾶγμα, ὥστε οὐδέποτε θὰ καταδεχθῶ νὰ διαταράξω τὴν πίστιν τοῦ ἐντίμου ὀνόματός μου.

'Ο 'Αντιζίστρωφ ἐσκέπτετο κεκυφώς.

— 'Εχετε δίκαιον! συνήνεσεν οὗτος. 'Ας γείνη ὅπως τὸ θέλετε!... 'Ὡστε, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἀμοιβαίᾳ σεβασμῷ καὶ ἐμπιστοσύνῃ; 'Αξιόλογα! Τώρα ὅμως, ἐπιτρέψατε νὰ σὰς ζητήσω διὰ τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν... 'Ολίγα μόνον χρειάζονται, διακόσια μόνον ρούβλια, ὃχι περισσότερα.

— Καὶ ἂν μ' ἀπατήσετε; ἐγέλασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— 'Ὡστε καὶ σεῖς σκοπεύετε νὰ μὲ ἀπατήσετε; προσβληθεὶς ἐπρόσθεσεν ὁ κ. 'Αντιζίστρωφ. 'Αφοῦ ἐγὼ σὰς πιστεύω, καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ μὲ πιστεύετε. Φρονῶ ὅτι, ὅπως ἐγὼ, οὔτε καὶ σεῖς θὰ ἔχετε κάποιαν τιμὴν!... 'Επειτα καὶ ἂν σὰς ἠπάτων, τί εἶνε διὰ σὰς ἑκατό, διακόσια ἐκεῖ ρούβλια; 'Εσεῖς γὰρ μιὰ βραδρὰ ἡμπορεῖτε νὰ πετάξετε εἰς καμμίαν γαλλίδαν τὸ δεκαπλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου, χωρὶς νὰ συνοφρυνθῇτε, κ' ἐδῶ ἐξαφνα ἀμφιβάλλετε· εἰμπαρεῖτε νὰ μὲ γελάσῃ τάχα!... 'Εχ, σεῖς; ἀριστοκράται! Μήπως θὰ μοῦ τὰ χαρίσετε; Σὰς δίδω ἀπόδειξιν, ὅτι ἔλαβον τάχα ἀπέναντι τῆς πρὸς διεξαγωγὴν γνωστῆς ὑποθέσεως τόσα. Εἰμπαρεῖτε νὰ τὴν παρουσιάσετε εἰς τὸ δικαστήριον!

'Ο Βελτίστσεφ σκεφθεὶς ἐπέθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἱριδόχροα τραπεζογραμμάτια τῶν 100 ρουβλίων.

— Σὰς προειδοποιῶ ὅμως, ὅτι χωρὶς λόγον δὲν θὰ σὰς δώσω περισσότερα, μετὰ σοβαρότητος προειδοποίησιν οὗτος· ἂν ὅμως ἴδω τὸ ἐλάχιστον εὐνοικὸν ἀποτέλεσμα, εἰμπαρεῖτε θαρραλέως νὰ ἔχετε πεποίησιν εἰς τὸ ταμεῖόν μου, καὶ αἱ πέντε σας χιλιάδες εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν σας ἀμέσως.

— 'Ὡστε λοιπὸν, τὸ χέρι σας! ἐπρότεινε τείνων τὴν χεῖρά του ὁ κ. 'Αντιζίστρωφ καί, θλίψας ἐν αὐτῇ τὴν χεῖρα τοῦ Βελτίστσεφ ἐκάλυψεν αὐτὴν ἄνωθεν διὰ τῆς ἐτέρας παλάμης του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Λήγημα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

'Αλλὰ καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ δὲν ὑπέρουν αἱ εὐφρεῖς μεταμφιέσεις, δι' ὧν πικρότατα, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιτυχῶς, διεκωμῶδουν γνωστὰ πρόσωπα καὶ σύγχρονα γεγονότα· αἰφνης λίαν θὰ ἐξεπλήσσετο ὁ διοικητὴς αὐτός, ἐὰν ἐβλεπε δύο ὁμοίους διοικητάς, ἔχοντας τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν ἐνδύ-

ματα και βαδίζοντας ἀφόδως παρὰ τὴν ἀμαξάν του. Ἦδη, ἐκ μίαις τῶν πλαγίων ὁδῶν ἐχύθη ρεῦμα μετημφισμένων καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου εὐρισκομένων μετὰ τῶν νεωστὶ ἐλθόντων διακρίνεται μικρόσωμός τις μαρκήσιος, συνεχῶς χειρονομῶν καὶ φωνάζων διὰ τῆς ἐρρίνου λεπτῆς φωνῆς του, κατὰ φορτος δὲ στεμμάτων καὶ οἰκοσήμενων τοῦτον κυνηγοῦσι πλῆθος ληστῶν, φωνάζοντες πρὸς αὐτόν: «νὰ βγάλη τὰ στέμματα», τὰ ὅποια ἔκλεψεν· ἐκεῖνος δέ, ἵνα ἀπαλλαγῇ, τοῖς ρίπτει ὀπισθεν του χάλκινα νομίσματα. Γελῶντες οἱ λησταὶ τῷ προτείνουσιν εἰρωνικῶς θέσεις ἐπιστάτου εἰς τὰ κτήματα τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλαχοῦ πάλιν ὁμᾶς γυναικῶν, διαφοροτρόπως μετημφισμένων, περικυκλοῦσιν ἱππότην τινὰ ὑψηλόσωμον καὶ ἐστεφανωμένον, ὅστις τρέχει κατόπιν νύμφης πεπλοφόρου, ὅλον ἐν ἀπομακρυνομένης ἐπὶ τῶν ὤμων τεσσάρων σατύρων· ὁ ἱππότης περιφρονεῖ τὰς ἱκεσίας τῶν περικυκλοῦσιν αὐτόν γυναικῶν, αἵτινες παριστάνουσιν ἢ μὲν ἡγεμονίδα, ἢ ἄλλη χωρικήν, ἄλλη Ἑλβετίδα καὶ ἄλλη Σικελίδα κόρην ἐκ τοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν μεγάρων ἡ κίνησις ἦτο ἀδιάκοπος· αἱ ἀμαξαὶ τῶν ἀριστοκρατῶν ἀπεβίβαζον καὶ ἀπεκρίνον ἐκεῖ πολυτελεῖς μετημφισμένους· οἱ ὑπηρέται, ἐν οἰκοστολῇ πάντες, ἔτρεχον ἀενάως· αἱ αἵθουσαι καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια, εἰς ὅλα γενικῶς τὰ μέγαρά, ἐπληροῦντο μετημφισμένων, ταραχὴ δὲ μεγίστη ἐπεκράτει. Πολλὰκις σκανδαλωδῶς, ἀναμειγμένα μετὰ φασολίων, ἐκ τῆς ὁδοῦ ριπτομένων, ἠνάγκαζον τὰς ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν παραθύρων μετημφισμένους κυρίας νὰ ἀποσύρῳνται βιαίως· ἐν ᾧ ἄλλοτε πάλιν, ὁσάκις διήρχετο ἀριστοκρατικὴ ἀμαξα, ἔκυπτον μὲ κίνδυνον νὰ κρημνισθῶσιν, ὅπως συλλέξωσι τὰς ριπτομένας ἀνθοδέσμας ἰων καὶ ψιθυρίσωσι κοινὸν σύνθημα γνωστοῦ εὐγενοῦς ἢ ἄλλης δεσποίνης. Λέξεις διαφοροῦμεναι ἀντηλλάσσοντο μετὰ τῶν προσωπιδοφόρων πρὸς τὰς μετημφισμένους κυρίας, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν ἐγέλων ὀργιζόμεναι, ἄλλαι δὲ ἡρυθρίων ἐξ αἰδοῦς, ἀλλ' οὐδέτερον τῶν ἐρυθημάτων προέδιδεν ἢ τόσα πολλὰ κρύπτουσα προσωπίς. Βλέμμα αἴφνης φλογερὸν, ριπτόμενον ὑπὸ μελανῶν καὶ διὰ τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν, προὔκλει μυρίας ὑπονοίας, ἀλλὰ μόλις ἔσπευδεν τις ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν ρίψαν αὐτό, καὶ ἀμέσως τὴν ἔχανεν ἐντὸς τῶν πολυκρίθμων καλλυντηρίων καὶ διαδρόμων, ἅτινα κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας, ἐγίνοντο ἀφῶνοι μάρτυρες παντοίων σκανδαλωδῶν σκηνῶν.

Δύο μόνον καρδίαι, τοῦ Ἑκαρτ καὶ τῆς Φελιτσιτάς, ἔμενον ἀδιάφοροι πρὸς τὴν τύρβην καὶ τὴν γενικὴν ταύτην εὐθυμίαν. Σιωπηλὴ καὶ ρεμβώδης διήρχετο ἡδὴ τὰς ἡμέρας ἡ Φελιτσιτά ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ πατρός της· ἐκτὸς αὐτοῦ οὐδένα ἤθελε νὰ βλέπῃ, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Νίναν ἀπεμάκρυνεν, ἀποστείλασα πρὸς τινὰ συγ-

γενῇ της, ἀλιέα, παρὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς πόλεως, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ τῇ ὑπομνήσῃ τὸ παρελθόν.

Μόλις ἤδη ἡννόει πόσον σοβαρὰ καὶ βαρεῖα δι' αὐτὴν ἦτο ἡ ὑπόσχεσις, ἣν ἔδωκε τῷ πατρί της· τὸ παρελθόν ἦτο ἀναπόσπαστον ἐκ τῆς καρδίας της· ἔπειτα εἶχεν ὀρκισθῇ. Ὡ, διατί νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον ἐκεῖνον; Δι' αὐτοῦ τῷ ἐδώρῃσε τὴν ζωὴν της, τὴν εὐτυχίαν της ὅ,τι ἤλπιζεν, ἡ δυστυχὴς κόρη· καὶ τώρα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παραβῇ τὸν ὄρκον τοῦτον καὶ νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας της; Ταῦτα σκεπτομένη ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἀπελπισθῇ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν τύχην. Ἡ μόνη ὁμῶς ἐλπίς της ἦτο νὰ τὸν ἴδῃ ἄπαξ ἔτι, ἔστω καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν, καὶ νὰ ἀποθάνῃ πλησίον του!

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς τελευταίας κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεω, τὸ ρόπτρον τῆς οἰκίας τοῦ Ρωμαίου ἀντήχησεν ἰσχυρῶς. Ἐκπληκτος ἡ Φελιτσιτά ἔσπευσεν ἵνα ἴδῃ τὸν κρούσαντα καὶ ἡδὴ εἰσελθόντα. Ἦτο ὁ Ἀντωνῖνος.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐμαρτύρει ἀγρίαν ἀποφασιστικότητα· ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ χωρὶς κἄν νὰ χαιρετήσῃ, ἔστη ἀκίνητος πρὸ τοῦ Ρωμαίου.

— Πῶς ἐδῶ; ἐφώναζεν ἐγερθεὶς ὁ ἐπιπλοποιός, δὲν ἔξυρεις, ὅτι οἱ χωροφύλακες σὲ καταδιώκουν;

— Ὁξὺ καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀντωνίνου.

Ἡ Φελιτσιτά ἠγέρθη καὶ προσήλωσε βλοσυρὸν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα.

— Ὁ Ἀντωνῖνος δὲν ἐταράχθη, ἀλλὰ πλησιάζας τὸν Ρωμαῖον:

— Ἡ πόλις ὅλη, Ῥωμαῖτε!, τῷ λέγει διὰ βραγχῆς φωνῆς, καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη, δὲν ὁμιλοῦν παρὰ δι' ἐκεῖνον, καὶ πῶς σὺ δὲν ἀπαντᾷς εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν κατακραυγὴν; Πῶς δὲν μὲ ἔκραζες ἀκόμη διὰ νὰ ἐκδικήσωμεν μαζὺ τὴν προσβολὴν καὶ τῶν δύο, καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν ποῖος τῶν δύο θὰ λάβῃ τὴν ἐκδίκησιν, ὁ πατὴρ ἢ ὁ γαμβρός;!

— Ὁ γαμβρός; — Ἡ λέξις αὕτη δὲν ἔπρεπε νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ἡ Φελιτσιτά ἐπροχώρησεν ὑπερήφανος, καὶ ἐκφράζουσα διὰ τοῦ βλέμματος μεγίστην περιφρόνησιν:

— Καὶ τίνας νομίζεις ὅτι εἶσαι γαμβρός; τῷ λέγει, ὁ πατὴρ μου δὲν ἔχει παρὰ μίαν θυγατέρα, αὕτη λοιπὸν σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ἔγινεν, οὔτε θὰ γίνῃ ποτὲ σύζυγος τοῦ Ἀντωνίνου!

Μῖσος ἀνέφραστον ἐξέφρασαν τὰ βλοσυρὰ βλέμματα τοῦ Ἀντωνίνου.

— Πῶς; δὲν εἶσαι ἡ ἀρραβωνιστικὴ μου; τότε τίνας εἶσαι; Λέγε λοιπόν! Ἀποκρίσου, πῶς τὸν λέγονται ἐκεῖνον; Ἐχεις τὸ θάρρος νὰ λέγῃς ἐμπρός μου τὸ ὄνομά του; τολμᾷς νὰ διςχυρισθῇς ὅτι ἀγαπᾷς τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον Ἑλβετόν;

Ἡ Φελιτσιτά δὲν ἐκρατεῖτο πλέον! ἄφ' οὗ δὲν ὑπέφερε νὰ τὴν ὑβρίσῃ ὁ πα-

τὴρ της, πῶς ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ αὐτόν, τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ἤδη ἐμίσει;

— Ναί, ἀνακράζει ἀγρίως, τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρεύω! καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρει;

— Πῶς! τί μὲ ἐνδιαφέρει; τὸ ρωτᾷς; Μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς, ἀθλία, διότι... μὴπως δὲν μᾶς ἔνωσαν οἱ πατέρες μας μετὸν ἀρραβῶνα; Ἀρνεῖσαι λοιπὸν τὸ δικαίωμά μου καὶ τολμᾷς...

— Σιώπα σοὶ λέγω καὶ φύγε ἀμέσως· τίποτε κοινὸν δὲν ἔχω μαζὺ σου!

Ὡς αἰλουρος, ὁρμῶν ἐναντίον τοῦ θυματοῦς του, οὕτως ὤρμησε καὶ ὁ Ἀντωνῖνος ἐναντίον τῆς Φελιτσιτάς, ἥτις τῷ ἐδείκνυε τὴν θύραν, καὶ μὲ συρρίζουσαν φωνήν,

— Τολμᾷς νὰ μοῦ ὁμιλῇς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ νὰ μὲ διατάσσεις, τῇ λέγει, ἀθλία καὶ ἄτιμος κόρη, ἐγὼ θὰ σέ...

Παρενέβη ὁμῶς ὁ ἰσχυρὸς βραχίον τοῦ Ρωμαίου, οὗτινος ἡ ὀργὴ εἶχεν ὑπερχερίσῃ.

— Σιώπα, ἀνότη, τῷ ἐφώναξε, καὶ διὰ φοβεράς δυνάμεως τὸν ἐπέταξε σχετῶν μέχρι τῆς θύρας. Δὲν συλλογίζεσαι, ἀθλία, ὅτι τίποτε δὲν ἡμπορεῖς νὰ διατάξῃς ἐδῶ μέσα; Ποῖος σοῦ ἔδωκε, παληόπαιδο, τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζῃς ἐδῶ μέσα ἐμὲ καὶ τὴν θυγατέρα μου;...

Καὶ ἐνῷ ὁ Ἀντωνῖνος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ,

— Σιωπὴ! ἐπανελάθεν ὁ Ρωμαῖος, κανεὶς δὲν ἀτίμασε τὴν κόρην μου! κανεὶς, ἐκτὸς σοῦ, διὰ τῆς ἀχρείας διαγωγῆς σου· ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἄξιον νὰ προφέρῃ τὸ βρωμερὸν στόμα σου, τῆς ἔσωσε τὴν ζωὴν μὲ τὸν ἀνδρειότερον καὶ εὐγενέστερον τρόπον.

— Τῆς ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἀνέκραξε συριστικῶς καὶ ἠχηρῶς γελῶν ὁ Ἀντωνῖνος, ἀφ' οὗ ἡλευθερώθη ἐκ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ Ρωμαίου, ναί, ἀλλὰ μὲ τί τοῦ τὸ ἐπλήρωσε; Τὸ γνωρίζομεν! Χά! ὁ σωτήρας! ὁ ἐραστής τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε!

— Λοιπὸν, ἂν οἱ πατέρες δὲν γνωρίζουν νὰ ἐκδικῶνται τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου των, γνωρίζω ἐγὼ νὰ ἐκδικῶμαι τὴν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν ἐμόλυνε αὐτὸς ὁ...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ, διότι χωρὶς κἄν νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ Ἀντωνῖνος εὐρέθη ἐξηπλωμένος ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ Φελιτσιτά, ὠχρὰ ὡς νεκρά, ἔστατο πρὸ τοῦ πατρός της.

— Τί πατέρα; τῷ λέγει δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, τί εἶπεν αὐτός; Ὁ Ἑκαρτ εἶναι ἐραστής τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε; Ὡ! εἰπέ μου, εἰπέ μου ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια, διότι ἐκεῖνος μόνον ἐμὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ρωμαῖος προσεπάθει διὰ παντὸς τρόπου νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Φόβος τὸν κατέλαβε, διότι ἔβλεπε μεθ' ὁποῖου πάθους ἀνεμνήσθη τοῦ ἔρωτός της.

— Ναί, κόρη μου. Ναί, δὲν εἶνε ἀλήθεια· ἡσύχασε ὁμῶς τώρα, τῇ ἔλεγεν, ἐν ᾧ ἐθώπευε αὐτὴν τρυφερῶς, ἀλλὰ διατί βασανίζεσαι ἀκόμη μὲ τὰς θλιβεράς αὐτὰς σκέψεις; Δὲν μοὶ ὑπεσχέθηκες ὅτι θὰ λησμονήσῃς τὰ πάντα; ἄφες τα, κόρη μου,

αὐριον ὁ ἀξιωματικὸς φεύγει διὰ παντός ἀπὸ τὴν Μεσσήνην.

Ἡ Φελιτσίτα ἠγέρθη ἐκπληκτος.

— Αὐριον ; τί λέγεις, πατέρα ;

— Δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου τὸ μόνον μέσον, διὰ τὴν διαφύγην τὴν ἐκδικησιν τοῦ Ἀντωνίνου, τὸ ἡῆρα, καὶ αὐριον φεύγει μὲ τὸ πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ διὰ Νεάπολιν.

Ἄφρων καὶ θαυμάσια τὸν παρετήρει.

Νὰ φύγῃ διὰ παντός ; ὦ, τοῦτο ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις της, τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῆς ἀγάπης, ἢν ἔτρεφε πρὸς τὸν πατέρα· ἀδύνατον νὰ ὑπακούσῃ. Ἦδη καὶ ἄλλο τι ἐπροξέεινε αὐτῇ βάσανον ἀνήκουστον. Τί ἐξεστόμισεν ὁ Ἀντωνίνος ; Ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην ! Ἡ καρδιά της διερρήγνυτο. Ὁφείλει, ἀφεύκτως, νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ ἂν δὲν ἦτο ψεῦδος ;

Ἐπκνέπεσε καταβεβλημένη ἐπὶ τινος ἑδρας.

Ἀνκίσθητος ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς της, ὅστις προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ μόνη αὐτῆς παρηγορία, τὸ βάλσαμον, ὅπερ ἠδύνατο νὰπραύνη τοὺς πόνους τῆς αἰμασσοῦσης πληγῆς της, δὲν ἦτο ἡ εἰς λόγος του, μία ἄρνησίς του, καὶ τίποτε περισσώτερον· ἐκεῖνος ὤφειλε νὰ τῆς τὸ βεβαιώσῃ.

Αὐθωρεὶ συνέλαβε τὸ σχέδιον· ἡ Νίνα θὰ τὴν ἐδοῖται. Ἀρὰ γε θὰ ὑπωπτεύετο ὁ πατήρ της ἐὰν ἐπεσκέπτετο τὴν θαλαμῆν τῆς ; Ἐκεῖθεν θὰ τὸν εἰδοποιεῖ διὰ λέμβου εἰς τὸ φρούριον, ἐκεῖνος θὰ ἤρχετο καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἡλιπίζε νὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν ἢ τὸν θάνατον.

ΙΒ'

Ἡ ἐσπέρα τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀποκρεῶν ἔφθασεν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Εἰσερχόμενος ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἐκαρτ, εὗρεν αὐτὸν μελαγχολικὸν καὶ ρεμβώδην διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ ἔτεινε πρὸς τὸν φίλον του τὴν ἄρτι ληφθεῖσαν ἐπιστολὴν τῆς κομῆσης.

— Ἐ; καὶ τί ἀπεφάσις ; τῷ εἶπεν ὁ φίλος του, ἀφ' οὗ διέτρεξε τὸ περιεχόμενον.

— Τί ν' ἀποφασίσω, φίλε μου ; Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πενθεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλεστέρου τῶν ὄντων, δὲν ἀρμόζει ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐορτάς. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ δικαιολογήσῃς εἰς τὴν κόμησάν — ἐκ Νεάπολεως δὲν θὰ λείψω νὰ τῆς γράψω ! Τώρα μοὶ εἶναι ἀδύνατον.

Σιωπηλὸς ἔσφιγξεν ὁ φίλος τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἦδη ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν μελάνον πέπλον της καὶ μακρόθεν, ἀπὸ τοῦ φρουρίου, ἐφαίνοντο ἀντανακλώμενα ἐπὶ τῆς γαλιηνιαίας θαλάσσης τὰ ὑψηλὰ καὶ πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε. Ἐτοιμοὶ ἦσαν αἱ λέμβοι, αἱ προωρισμέναι νὰ μεταφέρωσι τοὺς προσκεκλημένους ἀξιωματικούς, ἀρκετοὶ

δὲ στρατιῶται ἠτοιμάζοντο νὰ τοὺς ἀκολουθήσωσι πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης προσβολῆς ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου· οὕτως ὥστε θὰ ὑπέθετε τις μᾶλλον ὅτι ἐτοιμάζονται δι' ἐκστρατεῖαν ἢ διὰ χορόν.

Τοῦ Ἐκαρτ τὸ βλέμμα, ἰσταμένου παρὰ τὰς ἐπάλξεις, παρηκολούθησε τοὺς φεύγοντας συναδέλφους του, εἶτα ἐπλανήθη ἐπὶ πολὺ περίλυπον ἐπὶ τῶν τελευταίων οἰκιῶν τῆς Μεσσήνης.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ λιμένος ἐζοχὴν, ἣτις διευθύνεται πρὸς τὸ φρούριον, ἔκειτο προσδεσμένη διὰ σχοινίου ἀλιευτικὴ λέμβος· ὀλίγον ἀπωτέρω, εἰς τὴν ἀκτὴν, εὐρίσκετο καὶ ἡ πτωχὴ καλύβη τοῦ κυρίου της.

— Εἶσαι ἔτοιμος, Μαριάννο ; ἐφώναζέ τις ἐκ τῆς καλύβης πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς λέμβου κεκλιμένον λεμβοῦχον.

— Περιμένω ! ἀπήντησεν οὗτος.

Γυνὴ τις ἐξεληοῦσα τῆς καλύβης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν λέμβον.

— Γνωρίζεις τί θὰ κάμῃς ! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή, ἣτις ἦτο ἡ Νίνα, θὰ φέρῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φρούριον καὶ θὰ περιμένῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ κἄποιος !

— Χμ ! Χωρὶς ἄλλο κἄτι ἐρωτοδουλιὰς θάνατι, μὴ σὲ μέλει καὶ κἄτι ἔξυρω κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

— Τί λές, καλέ ; τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἔπειτα τί σὲ μέλει ;

— Δὲν εἶπα τίποτε, κορίτσι μου ! πολὺ καλὰ !

— Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σὲ ᾔῃ κανεὶς !

— Ἀμ ! ἐννοεῖται, ἀπήντησε γελῶν ὁ λεμβοῦχος. Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Σκεπτικὴ ἡ Νίνα τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν κάνω καλὰ, ἐψιθύρισε, τὸ γνωρίζω, μὰ ἤμπορούσα νὰ τῆς χαλάσω τὸ χατῆρι, ἀφοῦ μάλιστα θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ προσέχω ; Ἐπειτα αὐριον θὰ φύγῃ διὰ παντός· πόσον τὸν ἀγαπᾷ, ἡ καὶ μὲν ἐκτὸς τούτου, πότος θὰ τὸ μάθῃ ποτέ ; ὦ, δι' αὐτὸ ἐφρόντισα ὅσον ἤμπούρεσα !

Ὅτε ὁ λεμβοῦχος προσήγγιζε πλέον εἰς τὸ φρούριον, διεσταυρώθη μεθ' ἐτέρας λέμβου.

Ἀνὴρ τις ἐκάθητο ἐντὸς αὐτῆς, ἂν δὲ ἔκρινέ τις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, θὰ ἦτο μοναχός.

— Ἐ ! Μαριάννο, γιὰ ποῦ τέτοια ὦρα ! ἐφώναζεν ὁ λεμβοῦχος τῆς ἐτέρας λέμβου.

— Ἐρωτοδουλιὰς, Φραντσέσκο ! κἄποιο πᾶν νὰ πᾶρῶ ἀπ' τὸ φρούριον.

Καὶ συγχρόνως τῷ ἐδείκνυε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ ἀββᾶς ἠγέρθη πάραυτα.

— Ἀν' ἦναι, φίλε μου, αὐτὸς ποῦ ζητᾷς ἀξιωματικὸς, τότε δὲν θὰ τὸν εὕρῃς, διότι ὅλοι εἶναι εἰς τὸν χορόν τῆς κομῆσης — δεῖξέ μου τὸ γράμμα, ἤμπορῶ νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ χαμένο κόπο.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς λέμβου ἀνέγνωσεν ὁ ἀββᾶς τὴν διεύθυνσιν.

— Πῶς ; Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ ; ὄχι δᾶ, καὶ αὐτὸν σοῦ εἶπαν νὰ ζητήσῃς ;

— Ναί ! ναί ! αὐτὸν θαρρῶ ! Τὸν θέλει ἡ Νίνα, ἐκείνη ἡ κόρη ποῦ ἦταν ἄλλη φορὰ θαλαμηπόλος τῆς κόρης τοῦ Ρωμαίου.

Ὁ ἀββᾶς ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφιβάλλων.

— Καὶ λοιπὸν αὐτὸν θὰ φέρῃς ἐκεῖ, εἰς τὴν καλύβην τοῦ συγγενοῦ της ; ἠρώτησε τὸν Μαριάννο.

— Ἐ, ναί, ἂν τὸν εὕρω, ἐννοεῖται, καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ !

— Θὰ τὸν εὕρῃς, παιδί μου, μέινε ἡσυχος, καὶ μὴ χάνεις καιρόν !

Καὶ ἀφοῦ αἱ δύο λέμβοι ἐχωρίσθησαν πάλιν, ὁ Σκαλιόνι εἶπε πρὸς τὸν λεμβοῦχον :

— Νὰ ποῦ αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, μᾶς κάνει τὴν μισθὸν δουλειᾶ. Διεύθυνε τὴν λέμβον ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἐπάλξεως, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ καταβῇ ὁ ἀξιωματικός !

Ἀνέφραστος μέθη καὶ ἡδονὴ κατέλαβε τὸν Ἐκαρτ, ὅτε, ἀνοίξας τὸ ἐπιστόλιον ἐκεῖνο, ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς :

« Ἐκείνη τῆς ὁποίας ἔσωσες τὴν ζωὴν, καὶ ἣτις σὲ ἀγαπᾷ περισσώτερον παντός ἄλλου εἰς τὸν κόσμον, θέλει νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ. Ἀκολούθησε τὸν φέροντα τὴν παρούσαν καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ, ὅπου εὐρίσκωμαι. »

« Φελιτσίτα ! »

Ὁ Ἐκαρτ, πετῶν μᾶλλον ἢ βαδίζων εὐρέθη ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ μὲ φωνὴν ἣτις ἐδήλου τὴν ταραχὴν του, διέταξε τὸν λεμβοῦχον νὰ ἀναχωρήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » ἀπὸ τῶν πάππων μέχρι τῶν ἐγγόνων, δὲν θὰ δυσεστηθῶσι, πιστευόμενοι, μὲ τὸ κατωτέρω προσφερόμενον αὐτοῖς ἀνάγνωσμα. Ὁ Χανς Χριστιανὸς Ἀνδερσεν, ὁ μέγας τῆς Δανίας καὶ τοῦ κόσμου διηγηματογράφος, ὁ μοναδικὸς μυθολόγος, εἶνε ὁ θεὸς τῶν μικρῶν καὶ ἡ λατρεῖα τῶν μεγάλων. Ὅ,τι ἐξῆλθε τῆς μαγικῆς του γραφίδος ἔχει τὴν χάριν νὰ τέρπῃ, νὰ συγκινή, νὰ κατακτᾷ, ν' ἀφαρπάξῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας. Ἀπευθύνεται συχνάκις πρὸς τὰ ἀγαπητά του παιδιὰ· ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ μεγάλοι τὸν ἀγαπῶσιν ὀλιγώτερον, ὅλοι, ὅσοι. ἔχωσι τὴν καρδίαν λεπτὴν καὶ τρυφεράν ἢ λατρεύουσι τὴν Τέχνην, ὑπὸ πᾶσαν αὐτῆς ἐκδήλωσιν ;

Ταῦτα σκεπτόμενοι, ἐπωφελοῦμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ἀόμῃ τῶν ἀμεταφράστου του ἔργων, τὸ καλλίτερόν του ἔργον, ἀποτελοῦν μικρὸν τομίδιον, ὑπὸ τὸν ὥρατον τίτλον « Εἰκονογραφημένον βιβλίον ἀνευ εἰκόνων ». Ἐκ τοῦ προλόγου καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν δημοσιευομένων δύο ἑσπερίων, δύναται τις νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς καὶ περὶ τῶν ἐπομένων, τὰς ὁποίας, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς, θὰ παρέχωμεν ἐκάστοτε ὡς ἡδύνατον ἀπόγευμα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας.

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παράδοξον τῷ ὄντι ! καθ' ἣν στιγμὴν κατέχομαι ἀπὸ τὰ βαθύτερα καὶ θερμότερα αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν στιγμὴν μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶχον δεδεμένα καὶ χεῖρας καὶ γλῶσσας· δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω οὔτε νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ζωηρότητα,